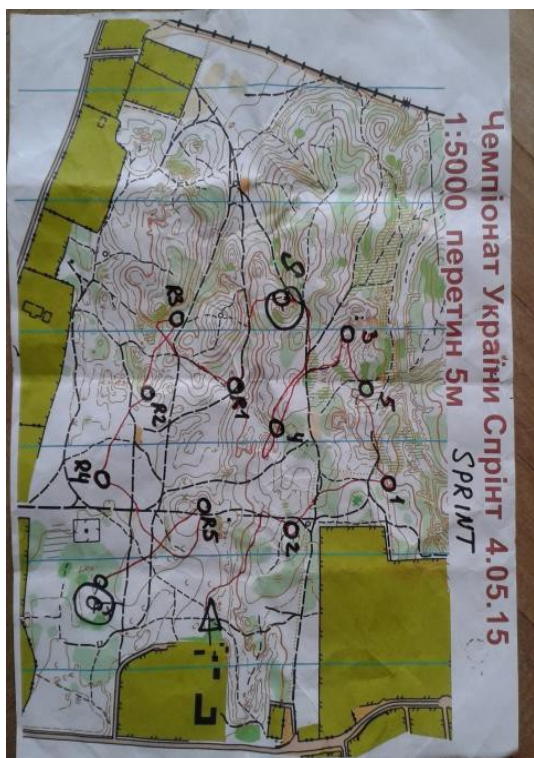

Vyjeli jsme 30.4. 2015 směr Lvov/Lviv v sestavě Andrej Gomzyk-trenér,řidič, táta a závodník zároveň. Dalibor Matoušek-závodník, Vojtěch Bžatek-závodník. Alina Bondarenko-milující žena a German Gomzyk-miminko a náš zachránce.

Cesta probíhala v poklidu také díky tomu, že jsme jeli v noci a na dálnici a ani ve městech nebyla žádná auta. Takže jsme na místo dojeli už někdy ve čtyři hodiny ráno a museli jsme probudit tamní organizátory, aby nás pustili do luxusního hotelu, kde jsme bydleli po celou dobu.

Další den začal až jsme se probrali, takže někdy v 10, což bohatě stačilo abychom si stihli vyměnit nějaký peníze, provést trénink a připravit se na první závod-sprint.

Ve sprintu se výborně umístili Andrej (2. místo) a Dalibor (3. místo). Myslím, že všichni jsme si museli zvykat na jinou hlasitost vysílačů.

Následující den se běžela popršená osmdesátka, u které jsme si všimli, jak snadno lze nalézt kontroly, pokud se díváte pod nohy a pozorujete ostatní závodníky. Potom to už byl skoro kros. Nikomu z nás se ale nepovedlo dostat na stupně vítězů. Vojtovi to těsně uniklo a skončil na nepopulární 4. pozici. Dalibor-8. místo.

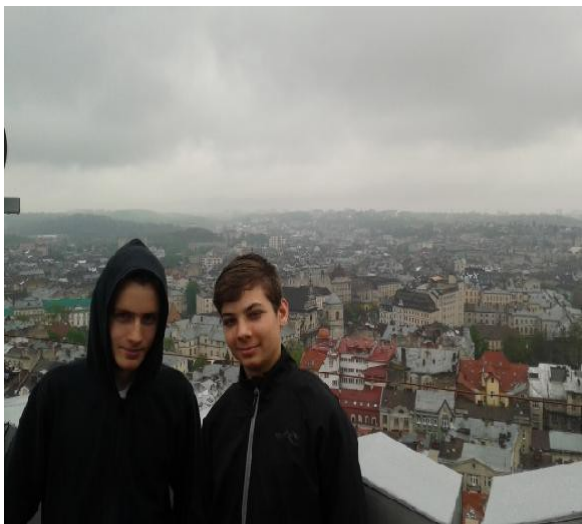

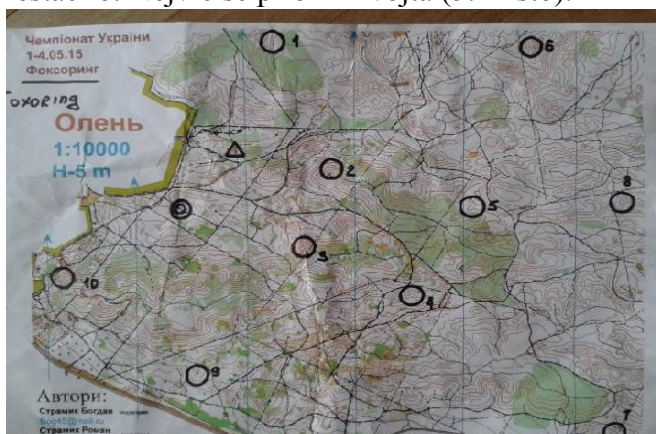
V neděli, na stejné mapě, probíhal závod ve dvoumetru, v kterém jsme ani já a ani Dalibor svými výsledky neovlivnili první tři místa. Vojta-113 minut a Dalibor 116. Vítěz to měl 54 minut. Andrej měl svůj výsledek o hodně lepší, 65 minut, ale ani jemu se nepodařilo prodat na stupně vítězů, a tak jsme mohli celé odpoledne věnovat kulturním a gurmánským aktivitám a neřešit čas vyhlášení.

Vlastně pokud jsme zrovna nezávodili, tak jsme nelenořili, ale Andrej nás bral do města, kde jsme jak jedli obědy a večere, samozřejmě že ukrajinské speciality, které nám ním byli doporučeny, tak obdivovali podobnost města Lvov a našich českých měst co se architektury domů týče. Také jsme si udělali výlet na místní věž, odkud je vidět střed města a i do čokoládového domu. V něm jsme se stavovali snad každý den. Minimálně na kalíšek výborné míchané horké čokolády, nebo na koupi suvenýrů. (nejlepší je ten co se dá sníst) Škoda jen, že přšelo.

Poslední den na nás čekal foxoring. I když jsme dělali co jsme mohli tak na bednu to nestačilo. Nejvíc se přiblížil Vojta (5. místo).

Cesta domů probíhala rychleji než jsme čekali, také díky jak už jsem říkal našemu zachránci Germanovi, který svojí přítomností zapříčinil, že nás na hranicích pustili dopředu. Ani to neví, celé to prospal. :) ale ušetřil nám tím minimálně 3 hodiny. Takže plánovaný příjezd ve dvě se změnil na 21:35 v nákupním středisku v Olomouci, kde jsem se od zbytku výpravy oddělil.